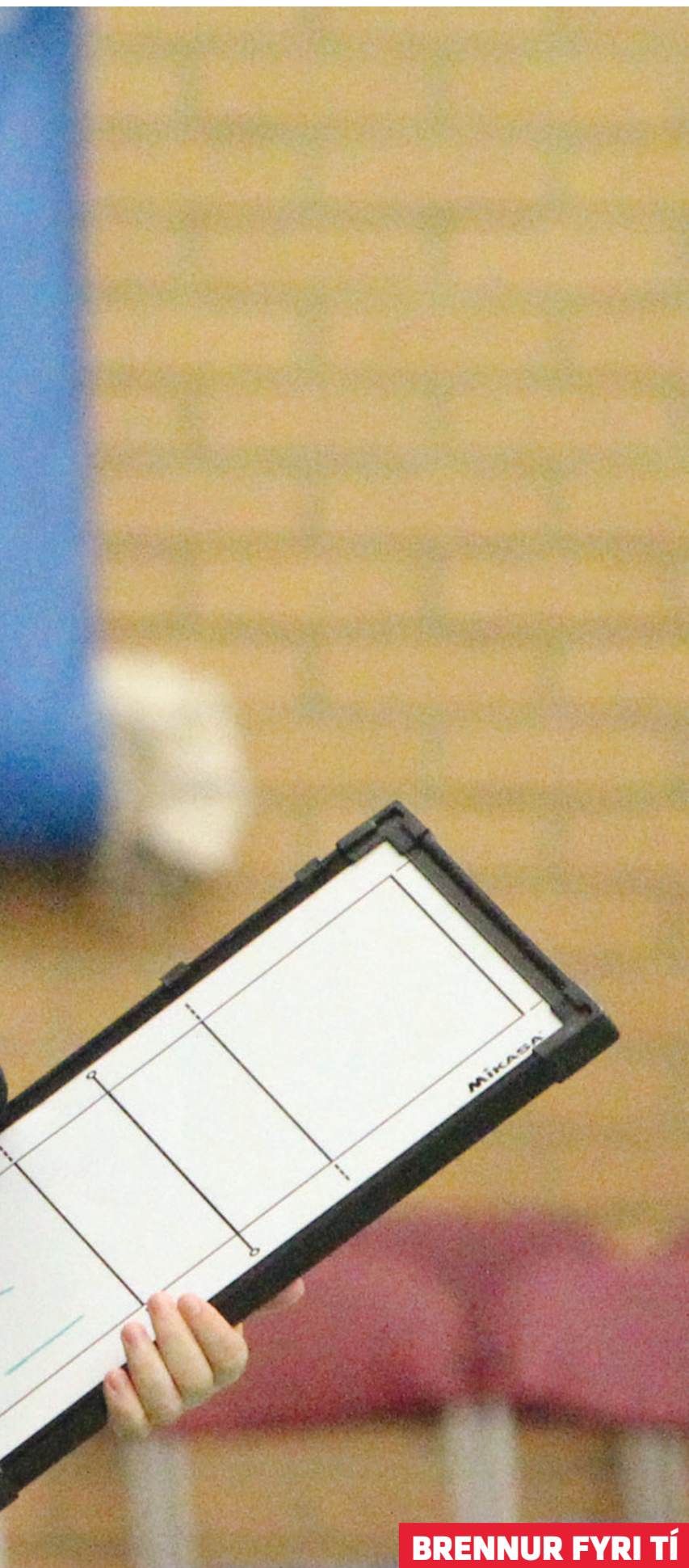

um teir **bestu**

BRENNUR FYRI TÍ

– Eg dugi ikki at meta um, hvat framtíðin hevur at geva, tá vit tosa um venjarastarvið, men eg komi heilt vist at halda fram sum flogbóltssvenjari so ella so, tí tað er tað, eg brenni fyri, sigur 36 ára gamli sörvingurin, Kristian Mikkelsen, sum á triðja ári er venjari í tradíónsríka danska felagnum, Aalborg HIK

Mynd: Álvur Haraldsen

úr Sørvági, Poulina Øregaard úr Klaksvík og Rannvá Dam úr Kollafirði. Eingin føroyingur spælir í bestu kvinnudeildini, men umframt hesar fyra, eru fleiri aðrar, sum á Keypmannahavnarleiðini spæla við liðum í næstbestu deildini.

– Føroyskir spælarar standa seg væl, sammett við danskarar og onnur. Á liðnum hjá mær havi eg tveir liberospælarar, harav annar spælir sum móttøkuspælari og hin meira sum verjuspælari. Jóhan Petur spælir rímliga fast inni sum libero og eg brúki hann á tí plássinum, tá vit serva, sigur Kristian.

– Gunnar stríðist eisini fyri at koma á liðið, men hann hevur gjørt tað gott og var besti maður síðsta dyst. Eg vil halda, at allir spælararnir, sum eru á landsliðnum og har á leið, hava avgjört ein kjans at gera seg galdandi í donskum flogbólti, og eg haldi, at føroyingar, sum koma niður at lesa, eiga at finna sær eitt ordiligt felag, heldur enn at satsa upp á hugnaflogbólt.

Kristian nevnr í hesum viðfangi, at tað kanska ikki er so snilt at fara beinanvegin til tey allarbestu feløgini, sum føroyingar ofta hava hug til at gera, tí har kann vera ringt at fáa spælitíð og tá er skjótt at missa mótið.

– Tá er frægari at fara til onkur

av feløgunum, sum ikki eru heilt har frammi, tí har eru betur møguleikar at sleppa at spæla. Hartil kemur so, at venjararnir hjá bestu liðunum fylgja væl við lægru liðunum, so er ein góður spælari har, eru tey betru liðini skjót at koma eftir teimum, sigur Kristian, sum vísir á, at serliga liðini á Fjóni liggja framvið at fáa teir bestu spælararnar.

– Marienlyst og Middelfart fara gjarna út at keypa spælararnar, eins og eitt nú Gentofte uttan fyri Keypmannahavn eisini ger tað. Hesi liðini hava gjarna nakað at bjóða, men hjá okkum og hinum feløgunum eru eingir pengar í tí, og ofta er tað so, at spælararnir mugu rinda limagjald fyri at sleppa at spæla við. Hinvegin er tað ikki sum í Føroyum, har liðini bara sleppa at hava ein útlending á liðnum, tí her er tað óavmarkað. Vit hava meiri enn so verið útifryri at spælt ímóti liðum, har sjei útlendingar vóru á vøllinum í senn.

Opin framtíð

Sum sagt, roynir Kristian Mikkelsen seg sum venjari í Aalborg á triðja ári, og hann dylur ikki fyri, at hann stórtíðist í starvinum. Og hann fær illa logið seg frá, at góðu úrslitini hjá mansliðnum hjá Aalborg HIK síðstu tíðina tala fyri, at hann verður verandi í felagnum, sum neyvan

hevur nakað at seta fingurin á hjá føroyska venjaranum.

– Nakað er kanska um tað, at úrslitini skuldu verið nóg góð til, at eg haldi fram her. Men eg dugi satt at siga ikki at meta um, hvat framtíðin hevur at geva, tá vit tosa um venjarastarvið. Tað er væl hugsandi, at eg haldi fram her, men eg eri eisini opin fyri at ganga aðrar leiðir og kanska royna okkurt heilt annað innan venjingina, sigur Kristian.

– Men eg komi heilt vist at halda fram sum venjari so ella so, tí tað er tað, eg brenni fyri.

Hann hevur síðstu tveir Oyggjaleikirnar verið venjari hjá kvinnulandsliðnum, men um hann heldur fram sum venjari í Aalborg, eru neyvan somu møguleikar at halda fram við tí, hóast sörvingurin hevur verið glaður fyri at verið landsliðsvenjari og heldur enn fegin vildi hildið fram.

– Tað er nokk eisini ein opin spurningur, um eg kann halda fram sum landsliðsvenjari hjá kvinnunum, tí haldi eg fram her niðri, kann tað bliva í so nógv ferðing, og tað kostar nakað nóg. Men eg vildi ynskt, at eg upp á ein ella annan máta kundi verið partur av landsliðsarbeiðinum hjá Flogbóltssambandinum, sigur Kristian Mikkelsen.

hilmjarjan@sosialurin.fo

Tveittur út í tað

At Kristian Mikkelsen gjørdist flogbóltssvenjari, var kanska ikki so løgið, tí sum so nógvir aðrir sörvingar, spældi hann flogbólt við SÍ. Men hann spældi bara og hugsaði einki um at gerast venjari, fyrr enn tann møguleikin bráðliga stakk seg upp, mestsum úr ongum.

– Vit skulu eini 15 ár aftur í tíðina, tá tað var ein sørvágsdama, Jacoba Hansen, sum skuldi venja U19-landsliðið. Hon spurdi tá meg, um eg ikki kundi koma at vera hjálparvenjari hjá sær, og tað helt eg vera í finasta lagi, greiðir Kristian frá.

– Men longu ein mánað seinni fekk hon nýtt arbeiði og hevði tí ikki longur stundir og møguleikar at venja U19-landsliðið, og soleiðis endaði tað við, at eg bráðliga stóð sum venjari.

Kristian Mikkelsen
hevur eisini verið
venjari hjá føroyska
kvinnulandsliðnum
Savnsmynd

Hóast hetta alt hendi nokk so óvæntað og ófyririkað, bleiv Kristian bitin av venjararbeiðinum, sum hann fekk stórri og stórri áhuga fyri.

– Tá eg so fyri nøkrum árum síðani bleiv venjari hjá KÍF, gavst eg at spæla sjálvur, og síðani hevur venjingin fyllt meira og

meira í mínum lívi. Eg var eina tíð hjá KÍF, áðrenn eg eina stutta tíð var hjálparvenjari hjá Fleyr, áðrenn eg so aftur fór til KÍF, og síðani havi eg verið venjari niðri, sigur Kristian Mikkelsen, sum harumframt eisini hevur verið venjari hjá kvinnulandsliðnum.

hilmjarjan@sosialurin.fo